

[Aksel Larsen.]

for at få penge til at tilbagebetale den bundne opsparing med. Det er os umuligt at se visdommen i den slags.

Når det ærede medlem hr. Henry Christensen nu siger, at arbejdet herinde foregår i et sådant tempo, og at der bliver jaget så mange lovforslag igennem tinget, at folket overhovedet ikke har haft mulighed for at følge med i, hvad der sker, og ikke kan være vidende om, hvad der bliver vedtaget, tror jeg, jeg kan trøste det ærede medlem med, at det opdager befolkningen nok, efterhånden som den mærker på sin egen krop, hvad det er, folketinget med større eller mindre flertal har vedtaget.

Vi er af de grunde, jeg tidligere har redegjort for, og af den grund, jeg har strejft her, naturligvis modstandere af det foreliggende lovforslag om en bunden opsparing og agter at stemme imod. Vi er også modstandere af lovforslaget om udskrivning af indkomst- og formueskatten, sådan som det foreligger nu. Vi kunne ønske, at bundgrænsen blev hævet; vi kunne ønske, at der blev gjort noget rationelt for at løse sambeskatningsproblemet, men vi er ikke af den opfattelse, at det, der nu foretages, er den rigtige måde at gøre det på.

Dertil kommer, at vi anser det for uforvarligt ud fra samfundsøkonomiske synspunkter at foretage en så stor lettelse af indkomstskatte, og endelig at den lettelse, der foretages, er ganske uretfærdig derved, at folk med større indtægter får forholdsvis langt større skattelettelser end folk med mindre indtægter. Det er jo, som ethvert medlem af det høje ting ved, sådan, at en skatteyder med 25.000 kr. i skattepligtig indkomst får i hvert fald 4 gange så meget i skattelettelser som en skatteyder med 15.000 kr. i skattepligtig indkomst. Jeg synes, man burde erkende i hvert fald fra socialdemokratisk hold, at dette strider mod alt, hvad man hidtil har anset for rigtigt vedrørende skatteskalaer i dette land. Vi er derfor nødsaget til at stemme imod det.

Jeg ved meget vel, at man kan sige — og heldigvis er det mig selv, der i udvalget har gjort opmærksom herpå — at hvis udskrivningslovforslaget skulle blive forkastet, så falder vi tilbage på udskrivningsloven af 1922, og da den ikke ville give ret mange millioner i statskassen, ville staten komme

i temmelig stor klemme. Men jeg ved også, at hvis det lykkelige skulle ske, at dette forslag til udskrivningslov blev forkastet, så ville der være tid til inden den 1. april at udarbejde og vedtage et nyt udskrivningslovforslag, så det gik nok. Nu er denne tale om eventuel forkastelse imidlertid rent teoretisk, fordi jeg ser i betænkningen, som alle har set det, at der er fire partier, de to regeringspartier samt venstre og de konservative, der vil stemme for forslaget til udskrivningslov; de er formodentlig i stand til at mobilisere så mange medlemmer, at der ikke er nogen som helst chance for, at mit partis 11 medlemmer kan bevirke, at forslaget bliver forkastet.

Men alligevel ønsker vi at stemme imod, fordi vi ønsker virkelig at demonstrere, at dette er en helt gal politik, og fordi vi ønsker at gøre det klart, at vi ikke vil have medansvar for en skattelovgivning, der er så asocial, hvad satsernes udformning angår, som denne.

Jeg har en bemærkning vedrørende forslag til lov om bunden opsparing; som man ser i tillægsbetænkningen, er der to mindretal, der hver især afgiver samme udtalelse, idet begge mindretal indstiller lovforslaget til forkastelse. Det er ikke helt nemt for mig at forstå, hvorfor det absolut skulle gentages. Det kan selvfølgelig være en beskæftigelsesfremmende foranstaltning, men i øvrigt synes jeg, at det er urimeligt. Venstre og de konservative ville imidlertid absolut have det sådan, at deres udtalelse skulle stå for sig og vor for sig, og det må vi vel finde os i. Det er vel heller ikke sådan, at vi er helt syge for at komme i selskab med dem. Jeg må tillade mig at minde om, at vi ellers forsøger at rationalisere en lille smule herinde, og hvad den byge af lovforslag angår, vi har behandlet i de sidste to uger, er det dog sådan, at hvis regeringspartierne og socialistisk folkeparti har været enige om at indstille et lovforslag til vedtagelse, så har vi kunnet nøjes med én udtalelse i betænkningen og ikke skullet dele os op i 2 eller 3 grupper, men der er altså folk, der er modstandere af denne form for sund fornuft.

Dermed var jeg egentlig nået til ende, men så kommer jeg i tanker om, at det ærede medlem hr. Poul Møller i sin beklagelse over hastværket har sagt, at vi har